

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικεία Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδομης Ημέρας - Αριθμός Πέντε

Πόσο Ακόμη; Η Πέμπτη Σφραγίδα

Jeff Pippenger

2025-12-07

Όταν «δίνεται το φως για τον καιρό εκείνο», είτε «γίνεται δεκτό» είτε «απορρίπτεται». Ο διαχωρισμός που επιτελείται όταν εισάγεται το φως είναι το έργο του αιωνίου ευαγγελίου, το οποίο περιλαμβάνει όχι μόνο τη σφράγιση του λαού του Θεού, αλλά και τον διαχωρισμό του σίτου από τα ζιζάνια. Η τελική διαδικασία δοκιμασίας και διαχωρισμού άρχισε στις 11 Σεπτεμβρίου, όταν το προφητικό ερώτημα θέτει το «έως πότε;» και η προφητική απάντηση είναι «μέχρι τον νόμο της Κυριακής». Η τελευταία μνεία του συμβόλου του «έως πότε» βρίσκεται στην πέμπτη σφραγίδα στο βιβλίο της Αποκαλύψεως.

Και ότε ἤνοιξε τὴν πέμπτην σφραγίδα, εἶδον ὑποκάτω τοῦ θυσιαστηρίου τὰς ψυχὰς τῶν ἐσφαγμένων διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν ἣν εἶχον· καὶ ἔκραζαν φωνῇ μεγάλῃ, λέγοντες· Ἔως πότε, Δέσποτα ἅγιε καὶ ἀληθινέ, δὲν κρίνεις καὶ ἐκδικεῖς τὸ αἷμα ἡμῶν ἀπὸ τοῦς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς;

Και ἐδόθησαν εἰς ἕκαστον αὐτῶν λευκαὶ στολαί· καὶ ἐρρέθη πρὸς αὐτοὺς νὰ ἀναπαυθοῦν ἐτι ολίγον καιρὸν, ἕως ὅτου συμπληρωθοῦν καὶ οἱ σύνδουλοί των καὶ οἱ ἀδελφοί των, οἱ μέλλοντες νὰ θανατωθοῦν καθὼς καὶ αὐτοί. Αποκάλυψις 6:9–11.

Ἡ Ἐμπνευση τοποθετεῖ στο μέλλον τὴν απάντηση στο ερώτημα «έως πότε» που θέτουν «αἱ ψυχὰι τῶν ἐσφαγμένων», ὅταν θα συμπληρωθεῖ μία δεύτερη ομάδα παπικῶν μαρτύρων. Αυτό αρχίζει με τον νόμο της Κυριακής, και γι' αυτόν τον λόγο η ἀδελφή White ταυτοποιεῖ το δέκατο ὄγδοο κεφάλαιο τῆς Αποκαλύψεως ὡς τὴν εκπλήρωση τῆς δεύτερης ομάδας μαρτύρων. Υπάρχουν δύο «φωνές» στα πρώτα πέντε ἐδάφια· ἡ πρώτη φωνὴ ἐπισημαίνει τὴν 11η Σεπτεμβρίου καὶ ἡ δεύτερη φωνὴ καλεῖ ἄνδρες καὶ γυναῖκες νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴ Βαβυλώνα κατὰ τὸν νόμο τῆς Κυριακής. Ἡ ἀδελφή White ταυτοποιεῖ τὸ σύμβολο τοῦ «έως πότε» στὴν πέμπτη σφραγίδα με τὰ πρώτα πέντε ἐδάφια τῆς Αποκαλύψεως 18, ὥστε νὰ σκιαγραφήσει τὴν περίοδο ἀπὸ τὴν 11η Σεπτεμβρίου ἕως τὸν νόμο τῆς Κυριακής. Τὸ ἐπίκεντρο δὲν εἶναι ὁ διαχωρισμὸς καὶ ἡ σφράγιση τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἡ κρίση τοῦ παπισμοῦ γιὰ τὴ δολοφονία τῶν μαρτύρων τῆς παρελθούσας ἱστορίας καὶ ἐκείνων τῶν μαρτύρων κατὰ τὴν κρίση τοῦ νόμου τῆς Κυριακής, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὴν δεύτερη ομάδα παπικῶν μαρτύρων.

«Όταν ἀνοίχθηκε ἡ πέμπτη σφραγίδα, ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος εἶδε σὲ ὄραμα κάτω ἀπὸ τὸ θυσιαστήριο τὴν ομάδα ἐκείνων που ἐσφάγησαν γιὰ τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ γιὰ τὴ μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὸ ἀκολούθησαν οἱ σκηνές που περιγράφονται στὸ δέκατο ὄγδοο κεφάλαιο τῆς Αποκάλυψις, ὅταν ἐκεῖνοι που εἶναι πιστοὶ καὶ ἀληθινοὶ καλοῦνται νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴ Βαβυλώνα. [Αποκάλυψη 18:1–5, παρατίθεται.]» Manuscript Releases, τόμος

20, 14.

Στο άλλο απόσπασμα όπου προσδιορίζει τους μάρτυρες της πέμπτης σφραγίδας και τη μελλοντική και δεύτερη ομάδα μαρτύρων που συγκροτείται κατά την κρίση του νόμου της Κυριακής, λέγει ότι εκείνες οι σκηνές «θα ευρίσκοντο σε μια χρονική περίοδο στο μέλλον». Οι δύο φωνές της δέκατης ογδής Αποκαλύψεως αντιπροσωπεύουν την «χρονική περίοδο στο μέλλον». Η πρώτη φωνή στην αρχή, κατά την 11η Σεπτεμβρίου, και η δεύτερη φωνή κατά τον νόμο της Κυριακής.

«Και όταν άνοιξε την πέμπτη σφραγίδα, είδα κάτω από το θυσιαστήριο τις ψυχές εκείνων που είχαν φονευθεί για τον λόγο του Θεού και για τη μαρτυρία την οποία κρατούσαν· και έκραζαν με δυνατή φωνή, λέγοντας: Έως τότε, Δέσποτα, άγιε και αληθινέ, δεν κρίνεις και δεν εκδικείς το αίμα μας από εκείνους που κατοικούν επάνω στη γη; Και δόθηκαν σε καθέναν από αυτούς λευκές στολές [Κηρύχθηκαν καθαροί και άγιοι]· και τους ειπώθηκε να αναπαυθούν ακόμη λίγο καιρό, έως ότου συμπληρωθούν και οι σύνδουλοί τους και οι αδελφοί τους, που επρόκειτο να θανατωθούν όπως και αυτοί» [Αποκάλυψη 6:9–11]. Εδώ παρουσιάστηκαν στον Ιωάννη σκηνές που δεν ήταν τότε πραγματικότητα, αλλά εκείνο που θα συνέβαινε σε μια μελλοντική χρονική περίοδο.

«Αποκάλυψη 8:1–4 παρατίθεται.» Manuscript Releases, τόμος 20, 197.

Η αδελφή Ουάιτ συνδέει την εκπλήρωση του σχηματισμού της δεύτερης ομάδας μαρτύρων με το μέλλον, και στο άλλο απόσπασμα παραθέτει την Αποκάλυψη 18:1–5, η οποία προσδιορίζει μία φωνή στα τρία πρώτα εδάφια και μία άλλη φωνή στα εδάφια τέσσερα και πέντε. Η πρώτη φωνή σηματοδοτεί την 11η Σεπτεμβρίου, όταν κατέρρευσαν τα μεγάλα κτίρια της Νέας Υόρκης, και η δεύτερη φωνή είναι ο νόμος της Κυριακής, όταν το άλλο ποιμνίο του Θεού καλείται να εξέλθει από τη Βαβυλώνα. Στο δεύτερο απόσπασμα αναφέρεται στο όγδοο κεφάλαιο της Αποκάλυψης και στα τέσσερα πρώτα εδάφια, τα οποία προσδιορίζουν το άνοιγμα της έβδομης σφραγίδας, όταν άνθρακες από το θυσιαστήριο ρίπτονται στη γη, πράγμα που ευθυγραμμίζεται με την Πεντηκοστή, όταν πυρ κατέβηκε από τον ουρανό και φώτισε τους μαθητές, καθώς ακριβώς φωτίστηκαν οι δώδεκα λίθοι του Ηλία και όπως παριστάνεται με γλώσσες πυρός επάνω στους μαθητές.

Πόσο Ακόμη; Ζαχαρίας & Ιωάννης

Το «έως τότε» αποτελεί προφητικό σύμβολο της χρονικής περιόδου από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής, η οποία έχει προτυπωθεί στην ιστορία του Όρους Κάρμηλος, στην ιστορία των Μιλλεριτών από το 1840 έως το 1844, στην ιστορία του Μωυσή από την όγδοη έως τη δέκατη πληγή, στη μαρτυρία των μαρτύρων της πέμπτης σφραγίδας, και στον Ζαχαρία τίθεται το ερώτημα «έως τότε» θα ήταν μέχρις ότου ο Θεός ελεήσει την Ιερουσαλήμ, η οποία είχε υπάρξει στη Βαβυλώνα επί εβδομήντα έτη.

Και ἀποκριθεὶς ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου εἶπεν· Κύριε τῶν δυνάμεων, ἕως πότε δὲν θὰ ἐλεήσεις τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ τὰς πόλεις τοῦ Ἰούδα, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἠγανάκτησες αὐτὰ τὰ ἐβδομήκοντα ἔτη;

Καὶ ὁ Κύριος ἀπεκρίθη πρὸς τὸν ἄγγελον τὸν λαλοῦντα μετ' ἐμοῦ με λόγους ἀγαθοῦς καὶ λόγους παρηγορίας.

Και ὁ ἄγγελος ὁ λαλῶν μετ' ἐμοῦ εἶπεν πρὸς ἐμέ· Κήρυξον, λέγων· Οὕτως λέγει Κύριος τῶν δυνάμεων· Ζηλῶ διὰ τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ διὰ τὴν Σιών μετὰ ζήλου μεγάλου. Καὶ εἰμὶ σφόδρα ὀργισμένος κατὰ τῶν ἐθνῶν τῶν ἐφησυχάζοντων· διότι ἐγὼ ὠργίσθην ὀλίγον, αὐτοὶ δὲ συνεβοήθησαν εἰς τὴν θλίψιν. Διὰ τοῦτο οὕτως λέγει Κύριος· Ἐπέστρεψα εἰς Ἱερουσαλήμ μετὰ οἰκτιρμῶν· ὁ οἶκός μου θέλει οἰκοδομηθῆ ἐν αὐτῇ, λέγει Κύριος τῶν δυνάμεων, καὶ σχοινίον θέλει ἐκταθῆ ἐπὶ τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἔτι κήρυξον, λέγων· Οὕτως λέγει Κύριος τῶν δυνάμεων· Αἱ πόλεις μου ἔτι θέλουσι διαχυθῆ διὰ εὐημερίαν· καὶ ὁ Κύριος θέλει ἔτι παρηγορήσει τὴν Σιών, καὶ θέλει ἔτι ἐκλέξει τὴν Ἱερουσαλήμ. Ζαχαρίας 1:12–17.

Ἡ ἀδελφή Γουάιτ παραλληλίζει εὐθέως τα «εβδομήκοντα ἔτη» του Ζαχαρία, κατὰ τα οποία ο κυριολεκτικός ἀρχαῖος Ἰσραὴλ βρισκόταν σε αἰχμαλωσία ὑπὸ τὴν κυριολεκτικὴ Βαβυλώνα, με τὰ χίλια διακόσια ἐξήντα ἔτη, ἀπὸ τὸ 538 ἕως τὸ 1798, κατὰ τα οποία ὁ πνευματικὸς Ἰσραὴλ (οὐ Χριστιανοί) βρισκόταν σε δουλεία ὑπὸ τὴν πνευματικὴ Βαβυλώνα (τὸν Ρωμαιοκαθολικισμό).

«Ἡ ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ἐπάνω στη γῆ βρισκόταν πράγματι σε αἰχμαλωσία κατὰ τὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς μακρᾶς περιόδου ἀμείλικτου διωγμοῦ, ὅπως ἀκριβῶς οὐκ οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰσραὴλ κρατοῦνταν αἰχμάλωτοι στη Βαβυλώνα κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἐξορίας.» Prophets and Kings, 714.

Τὸ 1798, στὸ τέλος τῶν χιλίων διακοσίων ἐξήντα ἐτῶν, ἐφθασε τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ τρία ἀγγέλματα ποὺ παριστάνονται ὡς ἄγγελοι στὴν Ἀποκάλυψη δεκατέσσερα. Τὸ δεῦτερο ἐφθασε στὶς 19 Ἀπριλίου 1844 καὶ τὸ τρίτο στὶς 22 Ὀκτωβρίου 1844. Ἡ ἱστορία ποὺ συμβολίζεται με τὸ ἐρώτημα «ἕως πότε» ἐκτείνεται ἀπὸ τὴν 11η Σεπτεμβρίου ἕως τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς, καὶ ἐκεῖνη ἡ χρονικὴ περίοδος προτυπώθηκε στὴν ἀπαρχὴ τοῦ Ἀντβεντισμοῦ, στὸ Μιλλεριτικὸ κίνημα, ἀπὸ τὶς 11 Ἀυγούστου 1840 ἕως τὶς 22 Ὀκτωβρίου 1844. Ἡ περίοδος ἐκεῖνη ἀπεικονίζεται συμβολικὰ ἀπὸ τὸν Ἰωάννη τὸν Ἀποκαλυπτὴ στὸ δέκατο κεφάλαιο, ὅταν ὁ Ἰωάννης τρώγει τὸ μικρὸ βιβλίον, ποὺ ἦταν γλυκὸ στὸ στόμα του, ἀλλὰ ἐγένε πικρὸ στὴν κοιλία του.

Καὶ ἡ φωνή, τὴν ὁποίαν ἤκουσα ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἐλάλησε πάλιν πρὸς ἐμέ καὶ εἶπε· Ὑπαγε, λάβε τὸ μικρὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἠνεωγμένον εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἀγγέλου, ὁ ὁποῖος ἵσταται ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἀπήλθα πρὸς τὸν ἄγγελον καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν· Δος μοι τὸ μικρὸ βιβλίον. Καὶ ἐκεῖνος μοι εἶπε· Λάβε αὐτὸ καὶ κατάφαγέ το· καὶ θέλει πικρᾶναι τὴν κοιλίαν σου, ἀλλὰ εἰς τὸ στόμα σου θέλει εἶσθαι γλυκὸ ὡς μέλι. Καὶ ἔλαβον τὸ μικρὸ βιβλίον ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἀγγέλου καὶ κατέφαγον αὐτό· καὶ ἦτο εἰς τὸ στόμα μου γλυκὸ ὡς μέλι· καὶ καθὼς ἔφαγον αὐτό, ἡ κοιλία μου ἐπικράνθη.

Καὶ μοι λέγει, Πρέπει πάλιν νὰ προφητεύσῃς ἐπὶ λαοὺς πολλοὺς, καὶ ἔθνη, καὶ γλώσσας, καὶ βασιλεῖς. Ἀποκάλυψις 10:8–11.

Ἡ ἱστορία ποὺ ἀπεικονίζει ὁ Ἰωάννης παριστάνεται ἀπὸ τὸ βιβλίον ποὺ καταβροχθίσθηκε, διότι ἡ βρώση παρίστανε τὸ ὅτι οἱ Μιλλερίτες ἐφθασαν νὰ κατανοήσουν τὸ μῆνυμα καὶ τὴν ἐμπειρία τοὺς κατὰ τὴ διακήρυξη ἐκεῖνου τοῦ μηνύματος. Ἐπομένως, ὅταν ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκθεση ἐκεῖνης τῆς ἱστορίας λέγεται στὸν Ἰωάννη ὅτι πρέπει νὰ προφητεύσῃ πάλιν, ἡ προφητεία ποὺ προσδιορίζεται εἶναι ἡ ἱστορία ἀπὸ τὸ 1840 ἕως τὸ 1844. Στὸν Ἰωάννη λέγεται ὅτι ἡ ἱστορία τῶν Μιλλεριτῶν ἀπὸ τὸ 1840 ἕως τὸ 1844 ἐπαναλαμβάνεται στὴν ἱστορία τοῦ τέλους τοῦ Ἀντβεντισμοῦ. Μόλις λέγεται στὸν Ἰωάννη ὅτι πρέπει νὰ προφητεύσῃ πάλιν, τοῦ λέγεται νὰ μετρήσῃ τὸν ναό.

Και μου εδόθη κάλαμος όμοιος με ράβδον· και ο άγγελος εστάθη, λέγων: Σηκώθητι και μέτρησον τον ναόν του Θεού και το θυσιαστήριον και τους προσκυνούντας εν αυτώ. Την δε αυλήν την έξωθεν του ναού άφες έξω, και μη αυτήν μετρήσης· διότι εδόθη εις τα έθνη, και την αγίαν πόλιν θέλουσι καταπατήσει τεσσαράκοντα δύο μήνας. Αποκάλυψις 11:1, 2.

Το έργο που ανατέθηκε στον Αντβεντισμό μετά την 22α Οκτωβρίου 1844 παριστάνεται από τον Ιωάννη ως μέτρηση ή οικοδόμηση του ναού, σε συμφωνία με την υπόσχεση που εκτίθεται στον Ζαχαρία ότι «γραμμή θέλει εκταθή πάλιν επί την Ιερουσαλήμ»—διότι ο Κύριος «θέλει έτι εκλέξει την Ιερουσαλήμ». Η ιστορία που παριστάνεται στην αρχή του Αντβεντισμού με το Φιλαδελφικό κίνημα του Μιλλεριτικού Αντβεντισμού επαναλαμβάνεται στο τέλος του Αντβεντισμού με το Φιλαδελφικό κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Κατά τη μεγάλη απογοήτευση της 22ας Οκτωβρίου 1844 άρχισε μία χρονική περίοδος, η οποία παριστάνεται ως «αι ημέραι της φωνής του εβδόμου αγγέλου».

Αλλ' εν ταις ημέραις της φωνής του εβδόμου αγγέλου, όταν μέλλη να σαλπίζη, τότε το μυστήριον του Θεού θέλει τελειωθή, καθώς ανήγγειλεν εις τους δούλους αυτού τους προφήτας. Αποκάλυψις 10:7.

Το μήνυμα ήταν γλυκύ στους Μιλλερίτες όταν η ισλαμική χρονική προφητεία του δευτέρου αλοίμονο εκπληρώθηκε ακριβώς όπως οι Μιλλερίτες είχαν προείπει πριν από την 11η Αυγούστου 1840. Το μήνυμα έγινε πικρό στην κοιλία κατά τη μεγάλη απογοήτευση της 22ας Οκτωβρίου 1844. Μόλις ο Ιωάννης ολοκληρώνει την απεικόνιση της ιστορίας από το 1840 έως το 1844, πληροφορείται ότι πρέπει να πράξει ακριβώς το ίδιο πράγμα (να προφητεύσει) πάλι. Έπειτα του λέγεται να μετρήσει την Ιερουσαλήμ, και όταν το πράττει αυτό ευθυγραμμίζεται με την προφητεία του Ζαχαρία περί του Κυρίου που εκλέγει την Ιερουσαλήμ. Από τις 22 Οκτωβρίου 1844 και εξής, η προφητική ιστορία παριστάνεται ως οι «ημέρες της φωνής του εβδόμου αγγέλου». Οι «ημέρες» του μηνύματος (φωνής) του εβδόμου αγγέλου (τρίτου αλοίμονο) αντιπροσωπεύουν μία χρονική περίοδο κατά την οποία η θεότητα του Χριστού επρόκειτο να ενωθεί μονίμως με την ανθρωπότητα, η οποία επρόκειτο να είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Το έργο εκείνο καθυστέρησε εξαιτίας της ανταρσίας του 1863, και την 11η Σεπτεμβρίου το σάλπισμα του εβδόμου αγγέλου (τρίτου αλοίμονο) άρχισε εκ νέου να ηχεί.

Στην ιερή ιστορία ο Κύριος εξέλεξε την Ιερουσαλήμ για να θέσει εκεί το όνομά Του, και το «όνομά» Του είναι ο χαρακτήρας Του. Η Ιερουσαλήμ και η Σιών μνημονεύονται από τον Ζαχαρία όταν δηλώνει: «Ζηλώ υπέρ της Ιερουσαλήμ και υπέρ της Σιών ζήλον μέγαν», και κατόπιν: «ο Κύριος θέλει έτι παρηγορήσει την Σιών, και θέλει έτι εκλέξει την Ιερουσαλήμ». Η Σιών παρηγορείται όταν λαμβάνει το Άγιο Πνεύμα, το οποίο είναι ο «Παράκλητος». Η παρηγορία του Αγίου Πνεύματος άρχισε στις 9/11, σε συμφωνία με το ότι ο Χριστός ενεφύσησε στους μαθητές μετά την κάθοδό Του από τη συνάντησή Του με τον Πατέρα έπειτα από την ανάστασή Του. Η εκδήλωση του Αγίου Πνεύματος αυξήθηκε πολύ κατά την Πεντηκοστή. Εκείνη η περίοδος άρχισε με την ανάσταση της προσφοράς των πρωτογεννημάτων και έληξε με την προσφορά των πρωτογεννημάτων της Πεντηκοστής, όταν τότε ολόκληρος ο κόσμος άκουσε το μήνυμα.

Παρηγορείτε, παρηγορείτε τόν λαόν μου, λέγει ο Θεός σας. Λαλήσατε παρηγορητικώς πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ βοήσατε πρὸς αὐτήν, ὅτι ἐπληρώθη ἡ τλαιπωρία αὐτῆς, ὅτι συνεχωρήθη

ή ανομία αυτής· διότι ἔλαβεν ἐκ χειρὸς Κυρίου διπλάσια διὰ πάσας τὰς ἁμαρτίας αὐτῆς.
Ἡσαΐας 41:1, 2.

Οι εκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες σφραγίζονται ὅταν «συγχωρεῖται ἡ ανομία τους». Αυτό λαμβάνει χώρα ακριβῶς πρὶν ἀπὸ τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς, καθὼς ἀνυψώνονται ὡς ἡ πεντηκοστιανὴ προσφορά τῶν ἀπαρχῶν, ἐνῶ λαμβάνουν τὴν ἐκχύση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χωρὶς μέτρο, ὅπως προτυπώθηκε στους μαθητὲς κατὰ τὴν Πεντηκοστή. Ὁ ραντισμὸς τῆς βροχῆς ποῦ ἀρχισε στις 9/11 γίνεται πλήρης ἐκχύση κατὰ τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς. Στὴν ἱστορία ἀπὸ τὴν προσφορά τῶν ἀπαρχῶν τῆς 9/11 ἕως τὴν προσφορά τῶν ἀπαρχῶν κατὰ τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς, ὅταν οἱ εκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες σφραγίζονται καὶ προετοιμάζονται ὡς προσφορά γιὰ νὰ ἀνυψοῦν ὡς σηματοφόρον ἀπὸ τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς ἕως τὸ κλείσιμο τῆς δοκιμασίας. Ἡ ἱστορία αὐτὴ παριστάνεται ἀπὸ τὰ τρία πρῶτα ἐδάφια τῆς Ἀποκαλύψεως δεκαοκτῶ, ποῦ ἀναγγέλλουν τὴν πτῶση τῆς Βαβυλώνας, ἡ ὁποία εἶναι τὸ βιβλικὸ σύμβολο ποῦ ἀντιπροσωπεύει ἕνα «διπλασιασμό».

Καὶ μετὰ ταῦτα εἶδα ἄλλον ἄγγελον νὰ καταβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἔχοντα μεγάλη ἐξουσία· καὶ ἡ γῆ ἐφωτίσθη ἀπὸ τὴ δόξα αὐτοῦ. Καὶ ἔκραξε δυνατὰ μὲ ἰσχυρὴ φωνή, λέγων· Ἔπεσεν, ἔπεσεν ἡ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, καὶ ἔγινε κατοικητήριον δαιμόνων, καὶ φυλακὴ παντὸς ἀκαθάρτου πνεύματος, καὶ κλωβὸς παντὸς ἀκαθάρτου καὶ μισητοῦ ὄρνέου. Διότι πάντα τὰ ἔθνη ἔπιον ἀπὸ τὸν οἶνον τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς ἐπόρνευσαν μὲ αὐτήν, καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς ἐπλούτησαν ἀπὸ τὴν ἀφθονία τῆς τρυφῆς αὐτῆς. Ἀποκάλυψις 18:1–3.

Σε ὅλη τὴ Γραφή, ὁ διπλασιασμὸς φράσεων ἢ λέξεων ἀντιπροσωπεύει τὴν τέλεια ἐκπλήρωση τῆς πτώσεως τῆς Βαβυλώνας στις ἐσχάτες ἡμέρες. Εἶναι ἡ σφραγίδα τοῦ Ἄλφα καὶ τοῦ Ωμέγα, ὁ ὁποῖος πάντοτε ἀπεικονίζει τὸ τέλος ἐνὸς πράγματος μὲ τὴν ἀρχὴ ἐνὸς πράγματος. Οἱ δύο πτώσεις τῆς Βαβυλώνας παριστάνονται ὡς ὁ Νεβρώδ καὶ ὁ Βαλτάσαρ. Ὁ Νεβρώδ ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς Βαβυλώνας, ὅταν ἦταν ἀπλῶς Βαβέλ. Ἡ πτῶση τοῦ Νεβρώδ ἀντιπροσώπευε τὴν πτῶση τοῦ Βαλτάσαρ, καὶ τὸ μήνυμα τοῦ δευτέρου ἀγγέλου καὶ τοῦ ἀγγέλου τῆς Ἀποκαλύψεως δεκαοκτῶ εἶναι ὅτι ἡ πτῶση τοῦ Νεβρώδ κατὰ τὴν ἀρχὴ τῆς Βαβυλώνας ἀντιπροσώπευε τὴν πτῶση τοῦ Βαλτάσαρ στο τέλος, διότι τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ωμέγα πάντοτε ἀπεικονίζει τὸ τέλος ἐνὸς πράγματος μὲ τὴν ἀρχὴ ἐνὸς πράγματος.

Ὁ πύργος τοῦ Νεβρώδ κατεδαφίστηκε ὡς σύμβολο τῆς πτώσεώς του, καὶ αὐτὸς προεικόνιζε τὴν πτῶση τῶν Δίδυμων Πύργων τὴν 11η Σεπτεμβρίου. Ἡ πτῶση τοῦ Βαλτάσαρ ἦταν ἡ γραφὴ ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἡ ὁποία σημείωνε τὸ τέλος τῆς εβδομηκονταετοῦς βασιλείας τῆς Βαβυλώνας ὡς τοῦ πρώτου βασιλείου τῆς βιβλικῆς προφητείας, καὶ ἔτσι προεικόνιζε τὴν πτῶση τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν στο τέλος τῶν συμβολικῶν «εβδομήκοντα ἐτῶν» τοῦ Ἡσαΐα εἴκοσι τρία, «κατὰ τὰς ἡμέρας ἐνὸς βασιλέως», τὰ ὁποία ἀντιπροσωπεύουν τὴν ἱστορία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀπὸ τὸ 1798 ἕως τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς. Ἡ γραφὴ ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ Βαλτάσαρ ἀντιπροσωπεύει τὸ σημεῖο κατὰ τὸ ὁποῖο τὸ τείχος τοῦ διαχωρισμοῦ ἐκκλησίας καὶ κράτους καταρρέει μὲ τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς, πράγμα ποῦ εἶναι ακριβῶς τὸ σημεῖο ὅπου λήγει τὸ ἕκτο βασίλειο τῆς βιβλικῆς προφητείας, ὅπως ακριβῶς ὁ Βαλτάσαρ ἐφονεύθη ἐκεῖνη ακριβῶς τὴ νύχτα. Ἡ χειρόγραφη γραφὴ ἐπὶ τοῦ τοίχου εἶναι ὁ νόμος ποῦ ἔχει γραφεί καὶ ὁ ὁποῖος ἀνατρέπει τὸ τείχος τοῦ διαχωρισμοῦ

εκκλησίας και κράτους στο Σύνταγμα.

Η «ιστορία» που παριστάνεται από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής και κατόπιν έως τη λήξη της δοκιμασίας του ανθρώπου και τις επτά τελευταίες πληγές είναι η ιστορική περίοδος που συμβολίζεται μέσα στον λόγο του Θεού με διπλασιασμό φράσεων ή λέξεων. Κατά την περίοδο αυτή το Άγιο Πνεύμα εκχέεται, αρχίζοντας με έναν ραντισμό από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής και κατόπιν με την πλήρη έκχυση. Το Άγιο Πνεύμα έχει παρασταθεί από τον Χριστό ως ο «Παράκλητος», ο οποίος, όταν θα ερχόταν, θα έδειχνε στον λαό του Θεού τα πάντα.

Αλλ' ο Παράκλητος, το Άγιον Πνεύμα, το οποίο ο Πατήρ θέλει πέμψει εν τω ονόματί μου, εκείνος θέλει σας διδάξει πάντα και θέλει σας υπενθυμίσει πάντα όσα σας είπον. Ιωάννης 14:26.

Το Άγιο Πνεύμα μεταβιβάζεται στους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες μέσω του «χρυσού ελαίου», το οποίο είναι επίσης η «βροχή» και επίσης ο «Παράκλητος». Όταν παριστάνεται ως ο «Παράκλητος», το Άγιο Πνεύμα προσδιορίζει μια ιδιαίτερη εκδήλωση του Αγίου Πνεύματος.

Ο λαός του Θεού πάντοτε κατείχε το Άγιο Πνεύμα όταν εκπλήρωνε τις απαιτήσεις του ευαγγελίου· αλλά στις περιόδους γνήσιας ιερής αναζωπύρωσης, «όπως κατά τα πρώτα έτη», όταν υπάρχει μια ιδιαίτερη εκδήλωση του Αγίου Πνεύματος για ένα συλλογικό σώμα, το Άγιο Πνεύμα παρουσιάζεται ως ο Παράκλητος. Ακόμη σημαντικότερο είναι ότι το συλλογικό σώμα έχει τις μνήμες του ενεργοποιούμενες από τον Παράκλητο, καθώς αυτός «φέρει εις την ενθύμησίν» του «πάντα». Αυτό επιβεβαιώνει ότι εκείνοι οι άνθρωποι που συμμετέχουν στην εκδήλωση έχουν τη γνήσια εμπειρία, διότι το Άγιο Πνεύμα συμμετέχει στις λειτουργίες του νου τους, επειδή επηρεάζει τη διαδικασία της σκέψης καθώς φέρνει «πάντα εις την ενθύμησίν σας».

Η ανθρώπινη μνήμη, μαζί με τα άλλα συστατικά στοιχεία, όπως η κρίση, η νοημοσύνη, ο λόγος και η συνείδηση, συναποτελεί την ανώτερη φύση του ανθρώπου, την οποία ο απόστολος Παύλος ονομάζει «τον νου». Η ανώτερη φύση είναι είτε το σαρκικό φρόνημα είτε ο νους του Χριστού.

Επειδή το φρόνημα της σαρκός είναι έχθρα προς τον Θεό· διότι δεν υποτάσσεται στον νόμο του Θεού, αλλά ούτε και μπορεί. Ρωμαίους 8:7.

Διότι τίς εγνώρισε τον νουν του Κυρίου, ώστε να τον διδάξη; Ημείς όμως έχουμε νουν Χριστού. 1 Κορινθίους 2:16.

Η κατώτερη φύση, ή σάρκα, αποτελείται από τα νευρικά, συναισθηματικά και ορμονικά συστήματα που συνδέονται με τις αισθήσεις, οι οποίες είναι οι «λεωφόροι της ψυχής». Η ανώτερη φύση είναι προορισμένη να εξουσιάζει επί της κατώτερης και, ως εκ τούτου, παριστάνεται ως το οχύρωμα· και το οχύρωμα βρίσκεται διαρκώς υπό επίθεση από τις αισθήσεις (την κατώτερη φύση), ενώ οι επιθέσεις εξαπολύονται εναντίον του οχυρώματος μέσω των λεωφόρων που οδηγούν μέσα στο οχύρωμα. Εντός του οχυρώματος της ανώτερης φύσεως υπάρχει ένα κέντρο διοικήσεως, ή αυτό που η Αδελφή White ονομάζει ακρόπολη. Η ακρόπολη είναι τα Άγια των Αγίων στο αγιαστήριο, το οποίο διαιρείται σε δύο βασικά διαμερίσματα. Η αυλή είναι η σάρκα, ή κατώτερη φύση, και για να εισέλθει κανείς στην αυλή ή επίσης για να μεταφέρει το αίμα στα Άγια

απαιτείτο να περάσει μέσα από ένα παραπέτασμα ή κάλυμμα. Η αυλή οριοθετείται από τα παραπετάσματα.

Διὰ νέας καὶ ζώσης ὁδοῦ, τὴν ὁποῖαν ἐνεκαίνισεν δι’ ἡμᾶς, διὰ τοῦ καταπετάσματος, τοῦτ’ ἔστιν, διὰ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ. Πρὸς Ἑβραίους 10:20.

Το αγιαστήριο διαιρείται σε δύο μέρη: την αυλή και το αγιαστήριο. Το αγιαστήριο, με τη σειρά του, διαιρείται σε δύο μέρη, ὅπως και η ανώτερη φύση. Η ανώτερη φύση διακρίνεται σε δύο περιοχές. Η μία από αυτές τις περιοχές παριστάνεται ως τα Άγια και η άλλη ως τα Άγια των Αγίων. Τα Άγια αντιπροσωπεύουν τις νοητικές λειτουργίες που είναι αναγκαίες για να λειτουργεί η ανθρωπότητα, αλλά τα Άγια των Αγίων είναι ο τόπος όπου ο Θεός και ο άνθρωπος συναντώνται. Τα Άγια των Αγίων είναι η αίθουσα του θρόνου του Θεού, και όσοι έχουν μεταστραφεί είναι καθισμένοι εν τοις επουρανίοις με τον Χριστό.

Και συνανέστησεν ἡμᾶς, και συνεκάθισεν εν τοις επουρανίοις διὰ του Χριστοῦ Ἰησοῦ. Εφεσίους 2:6.

Το εδάφιο αυτό προέρχεται από ένα χωρίο όπου, αρκετά εδάφια νωρίτερα αλλά απολύτως μέσα στην ίδια ροή σκέψης, ο Ιησούς κάθεται στα επουράνια, ὅπως ακριβώς και ο λαός Του.

Την ὁποία ἐνήργησεν εν τῷ Χριστῷ, ὅταν ἀνέστησεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν και ἐκάθισεν αὐτὸν εν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ εν τοις επουρανίοις. Εφεσίους 1:20.

Ο Χριστός και ο λαός Του κάθονται μαζί στα Άγια των Αγίων. Ο Χριστός αναστήθηκε και κατόπιν ἐκάθισε στα επουράνια, και ο λαός Του ανασταίνεται και κάθεται στην αίθουσα του θρόνου των Αγίων των Αγίων. Ο Παύλος προσδιορίζει ότι εκείνοι που ανυψώνονται στο ἔκτο εδάφιο ἔχουν αναστηθεῖ από την αμαρτία στο προηγούμενο εδάφιο.

Ἀκόμη και ὅταν ἡμασταν νεκροὶ ἐξαιτίας των αμαρτιῶν, μας ζωοποίησε μαζί με τον Χριστό—κατὰ χάριν εἴσθε σεσωσμένοι—και μαζί ἀνέστησε και μαζί ἐκάθισε στα επουράνια εν Χριστῷ Ἰησοῦ. Εφεσίους 1:5, 6.

Η τελεία εκπλήρωση του χωρίου από την προς Εφεσίους είναι οι δύο μάρτυρες της Αποκαλύψεως ἑνδεκα, οι οποίοι ανασταίνονται και ἔπειτα ἀναλαμβάνονται στον ουρανό ως σημεῖον—ἀλλά και για να καθίσουν εν τοις επουρανίοις. Στα Άγια των Αγίων οι δύο μάρτυρες εκπροσωπούν την ανθρωπότητα μέσα στην ίδια την παρουσία του Θεού, και η δικαίωσή τους να κάθονται ἐκεῖ είναι το διακριτικό το οποίο κατέχει ο καθένας τους. Το διακριτικό αυτό είναι η σφραγίδα του Θεού, και η σφραγίδα του Θεού δηλώνει ὅτι ο άνθρωπος ἔχει καταστεί ἓνα με το θεῖο, και η σφραγίδα αὐτή παριστάνεται από το γεγονός ὅτι ο Παράκλητος, ο οποίος είναι το Άγιο Πνεῦμα, κατοικεῖ ἐντός των Αγίων των Αγίων τῆς «ανωτέρας» φύσεώς τους. Τα Άγια των Αγίων είναι η αίθουσα του θρόνου του Θεού, ὅπου το θεῖο και το ἀνθρώπινο συνενώνονται, και παριστάνουν τον ἀνθρώπινο ναό, του ὁποῦ η ἀνωτέρα φύση περιλαμβάνει ἓνα Άγιο των Αγίων, ὅπου και η θεότητα και η ανθρωπότητα κάθονται μαζί.

Η ἔκχυση του «Παρακλήτου» είναι η σφράγιση των ἑκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων και σηματοδοτεῖ μια μεταβολή στην ιστορία τῆς σωτηρίας, διότι τότε η ἐκκλησία μεταβάλλεται από τη

στρατευομένη εκκλησία στη θριαμβεύουσα εκκλησία. Τότε μεταβαίνει από το λαοδικειακό κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων στο φιλαδελφικό κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Τότε μεταβαίνει από την εμπειρία της έβδομης εκκλησίας στην εμπειρία της έκτης εκκλησίας, και η έκτη εκκλησία ήταν οι Μιλλερίτες. Ένα προφητικό γνώρισμα της έκτης εκκλησίας της Φιλαδελφείας, όπως εκπληρώθηκε από το κίνημα των Μιλλεριτών, είναι ότι ουδέποτε υπήρξε εκκλησία. Ήταν μόνο ένα κίνημα μέχρι το 1856, όταν αμφότεροι οι White προσδιόρισαν το κίνημα ως λαοδικειακό. Επτά έτη αργότερα συγκροτήθηκε η νομική εκκλησία.

Η σωτηριολογική μεταβολή κατά τον νόμο της Κυριακής προτυπώθηκε από τη σωτηριολογική μεταβολή κατά την Πεντηκοστή, η οποία σημείωσε την ενθρόνιση του Χριστού ως Αρχιερέα.

«Η πεντηκοστιανή έκχυση ήταν η γνωστοποίηση του Ουρανού ότι η ενθρόνιση του Λυτρωτή είχε συντελεστεί. Σύμφωνα με την υπόσχεσή Του, είχε αποστείλει το Άγιο Πνεύμα από τον ουρανό στους ακολούθους Του ως σημείο ότι είχε, ως ιερέας και βασιλιάς, λάβει κάθε εξουσία στον ουρανό και επί της γης, και ότι ήταν ο Κεχρισμένος επί του λαού Του.» Πράξεις των Αποστόλων, 38.

Όταν η όψιμη βροχή εκχυθεί χωρίς μέτρο επάνω στους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες κατά τον νόμο της Κυριακής, θα αποτελεί την «επικοινωνία του Ουρανού» ότι η στρατευομένη εκκλησία έχει τερματισθεί και η θριαμβεύουσα εκκλησία έχει φθάσει. Η ενθρόνιση του Χριστού κατά την Πεντηκοστή στο άνωθεν αγιαστήριο προτυπώνει το χρίσμα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων κατά τον νόμο της Κυριακής.

Η «Πεντηκοστιανή» έκχυση, η οποία προσδιόριζε ότι ο Χριστός ήταν ο Κεχρισμένος, αντιπροσώπευε τη χρίση Του στην εναρκτήρια τελετή στον ουρανό, αλλά είχε επίσης χρισθεί κατά το βάπτισμά Του. Το βάπτισμά Του (9/11) έως την Πεντηκοστή (τον νόμο της Κυριακής) αντιπροσωπεύεται επίσης εκ νέου, τριάντισι έτη μετά το βάπτισμά Του, με τον πραγματικό θάνατό Του, την ταφή και την ανάστασή Του (εορτή των απαρχών). Το 9/11, επομένως, αντιπροσωπεύεται στο βάπτισμά Του και επίσης στην ανάστασή Του. Η συμβολική ανάστασή Του και η κυριολεκτική ανάστασή Του σηματοδοτούν την αρχή δύο προφητικών γραμμών, καθεμία από τις οποίες καταλήγει στην Πεντηκοστή. Αμφότερες οι ιστορίες αρχίζουν με την ανάσταση της προσφοράς των απαρχών.

Αλλά τώρα ο Χριστός έχει αναστηθεί εκ νεκρών και έγινε η απαρχή των κεκοιμημένων. Διότι, επειδή ο θάνατος ήλθε διά ανθρώπου, διά ανθρώπου ήλθε και η ανάσταση των νεκρών. Διότι, καθώς εν τω Αδάμ πάντες αποθνήσκουν, ούτω και εν τω Χριστώ πάντες θέλουν ζωοποιηθεί. Αλλά έκαστος κατά την ιδίαν αυτού τάξιν: ο Χριστός η απαρχή· έπειτα οι του Χριστού κατά την παρουσίαν αυτού. Α΄ Κορινθίους 15:20–23.

Ο Χριστός είναι η προσφορά των πρωτογεννημάτων κατά την ανάστασή Του, σηματοδοτώντας την έναρξη της «πεντηκοστιανής περιόδου», η οποία λήγει με την προσφορά των πρωτογεννημάτων της Πεντηκοστής. Η ανάσταση του Χριστού είναι το κριθάρι, και το σιτάρι είναι εκείνοι οι οποίοι «έπειτα» «είναι του Χριστού κατά την παρουσίαν αυτού». Εκείνοι που είναι το «έπειτα» της αναστάσεως του Χριστού είναι «οι του Χριστού κατά την παρουσίαν αυτού», εκπροσωπώντας κατ' αυτόν τον τρόπο την τελική συγκομιδή πιστών ψυχών στο τέλος του

κόσμου, όπως παριστάνεται από εκείνες τις τρεις χιλιάδες ψυχές που συνάχθηκαν κατά την Πεντηκοστή.

Το εδάφιο αναφέρεται επίσης στην ανάσταση υπό το πρίσμα του θανάτου. Ο θάνατος άρχισε με τον Αδάμ και επέρχεται σε όλους τους ανθρώπους, αλλά τούτο συμβαίνει «εν» «τάξει». Στο βιβλίο των Πράξεων ο Πέτρος καταγράφει ότι, όταν τότε εκπληρώνονταν το βιβλίο του Ιωήλ, οι άνθρωποι έπρεπε να αποστείλουν εκ των προτέρων τις αμαρτίες τους στην κρίση, ώστε να εξαλειφθούν, όταν θα έρχονταν οι καιροί αναψυχής από την παρουσία του Παρακλήτου. Ο Χριστός δεν ατένιζε τότε τα βιβλία της κρίσεως για να εξαλείψει την αμαρτία, διότι η κρίση απείχε περισσότερο από χίλια οκτακόσια έτη στο μέλλον.

Η αναφορά στο «έκαστος κατά την ιδίαν τάξιν αυτού» αρχίζει από τον Αδάμ και, έτσι, προσδιορίζει την κρίση των νεκρών από τον Αδάμ και εφεξής, έως ότου φθάσουν οι καιροί της αναψύξεως. Όταν έλθει η όψιμη βροχή, η κρίση μεταβαίνει από τους νεκρούς στους ζώντες. Κατά τη χρονική περίοδο που παριστάνεται από το εδάφιο (από την ανάσταση του Χριστού έως την Πεντηκοστή), από τις απαρχές του κριθαριού έως τις απαρχές του σίτου, η βροχή πέφτει κατά τη διάρκεια της κρίσεως των ζώντων, και καθώς πέφτει η βροχή, το μήνυμα που παριστάνεται από τη βροχή διαχωρίζει τον σίτο από τα ζιζάνια. Κατά τον νόμο της Κυριακής, που είναι η Πεντηκοστή, ο σίτος δεν είναι πλέον αναμειγμένος με ζιζάνια και η προσφορά των απαρχών του σίτου, των δύο κινητών άρτων, υψώνεται. Η διαδικασία του εξαγνισμού από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής παριστάνεται επίσης στο Μαλαχία 3, όταν ο Άγγελος της Διαθήκης καθαρίζει και επίσης εκκαθαρίζει τους Λευίτες, και το πράττει αυτό διά «πυρός». Το «πυρ» είναι σύμβολο ενός μηνύματος, όπως παριστάνεται από τις γλώσσες πυρός κατά την Πεντηκοστή. Στην υπό εξέταση ιστορία, ο διαχωρισμός των δύο τάξεων, ο οποίος παράγει τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, που είναι οι δύο κινητοί άρτοι τους οποίους παριστάνουν οι απαρχές της Πεντηκοστής, έπρεπε να έχει ολοκληρωθεί πλήρως με έψηση, διότι αυτοί ήσαν η μόνη προσφορά που περιελάμβανε έμβλημα αμαρτίας.

Εκείνοι οι δύο άρτοι προσφοράς κυματισμού ήσαν ένζυμοι, και η ζύμη είναι σύμβολο της αμαρτίας. Εκείνη η ζύμη κατεστράφη εν τω πυρί του κλιβάνου, όπως παρίσταται διά του εξαγνιστικού πυρός τού Αγγελιοφόρου της Διαθήκης. Ο Ησαΐας, εις το εικοστό έβδομο κεφάλαιο, προσδιορίζει μία διαμάχη η οποία αρχίζει την 11η Σεπτεμβρίου, την οποία αποκαλεί «την ημέραν του ανατολικού ανέμου». Το χωρίον διδάσκει ότι διά της διαμάχης εξιλεώνονται αι αμαρτίαι του Ισραήλ. Η «διαμάχη» είναι μεταξύ του αληθινού μηνύματος της όψιμης βροχής και όλων των άλλων ψευδών μηνυμάτων της όψιμης βροχής που υπάρχουν. Ένα μήνυμα είναι «πυρ», και το «πυρ» είναι εκείνο το οποίον χρησιμοποιεί ο Αγγελιοφόρος της Διαθήκης διά να καθαρίσει και να εκκαθαρίσει. Η διαμάχη περί του μηνύματος της όψιμης βροχής αφαιρεί την ζύμη από την πεντηκοστιανή προσφορά πρωτογεννημάτων σίτου, η οποία υψώνεται κατά τον κυριακάτικο νόμο. Οι εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες είναι η πεντηκοστιανή προσφορά πρωτογεννημάτων σίτου, οι οποίοι νικούν διά της δικαίωσης του αίματός Του και του αγιασμού της μαρτυρίας αυτών· διότι, μολοντί είναι ο Λόγος εκείνος ο οποίος αγιάζει, το πράττει μόνον όταν ο λόγος μεταδίδεται ως μήνυμα. Η παρουσίαση του μηνύματος επιτρέπει εις τους εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες να ζήσουν, και η παρουσίαση ενός ψευδούς μηνύματος της όψιμης βροχής

παράγει θάνατον.

Και αυτοί τον ενίκησαν διά του αίματος του Αρνίου και διά του λόγου της μαρτυρίας αυτών· και δεν αγάπησαν τη ζωή τους μέχρι θανάτου. Αποκάλυψις 12:11.

Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες ακολουθούν τον Χριστό νικώντας καθώς Εκείνος ενίκησε, διότι προφητικώς ακολουθούν τον Χριστό.

Οὗτοί εἰσιν οἵτινες μετὰ γυναικῶν οὐκ ἐμολύνθησαν· παρθένοι γάρ εἰσιν. Οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκολουθοῦντες τῷ Ἀρνίῳ ὅπου ἂν ὑπάγῃ. Οὗτοι ἠγοράσθησαν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀπαρχὴ τῷ Θεῷ καὶ τῷ Ἀρνίῳ. Ἀποκάλυψις 14:4.

Εδώ, στο τέταρτο εδάφιο του δέκατου τετάρτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης, οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες προσδιορίζονται ως «απαρχαί». Προσδιορίζονται επίσης ως «παρθένοι», και η Ἐμπνευση μάς έχει πληροφορήσει ότι η παραβολή των δέκα παρθένων του Ματθαίου είκοσι πέντε απεικονίζει την εμπειρία του λαού των Αντβεντιστών. Όχι μόνο είναι «παρθένοι», αλλά δεν είναι και «μεμολυσμένοι με γυναίκα», διότι η διαδικασία της δοκιμασίας και του διαχωρισμού, η οποία παρήγαγε τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, επέφερε διάκριση μεταξύ των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων και «όλων» των ψευδών θρησκειών. «Οὗτοι» ακολουθούν το Αρνίον όπου αν υπάγει, και, ως προσφορές απαρχών, πρέπει να ακολουθήσουν τον Χριστό στον θάνατό Του, στην ταφή Του και στην ανάστασή Του.

Στην Αποκάλυψη, κεφάλαιο ένδεκα, εδάφιο ένδεκα, οι δύο μάρτυρες, οι οποίοι πρόκειται να υψωθούν ως σημείο, θανατώνονται πρώτα, και έπειτα, μέσα σε τρεισήμισι ημέρες, ανασταίνονται ως προσφορά απαρχής, καθώς υπήρξε και ο Χριστός. Η προσφορά της απαρχής, η οποία υπήρξε και είναι ο Χριστός, περιέλαβε την έκχυση του αίματος της διαθήκης, προκειμένου να λυτρωθούν εκείνοι που είχαν πτωχεύσει με μια λαοδικειακή εμπειρία. Σε ένα εδάφιο, (εδάφιο τέσσερα), παρατίθεται όλη αυτή η σύντομη περίληψη των διαφόρων γραμμών προφητικού φωτός που συνδέονται με τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Και παρατίθεται στην Αποκάλυψη 144 διά της χειρός του Παλμώνι, του θαυμαστού αριθμητή. Ο διπλασιασμός στη Γραφή αντιπροσωπεύει την ιστορία της όψιμης βροχής, και η όψιμη βροχή είναι εκεί όπου και όταν ο Παράκλητος εκχέεται επάνω στον λαό του Θεού.

Πόσον ωραίοι επί των ορέων είναι οι πόδες του ευαγγελιζομένου, του κηρύττοντος ειρήνην· του ευαγγελιζομένου αγαθά, του κηρύττοντος σωτηρίαν· του λέγοντος προς την Σιών, Ο Θεός σου βασιλεύει! Οι φύλακές σου θέλουσιν υψώσει την φωνήν· μετά της φωνής ομού θέλουσι ψάλει· διότι θέλουσιν ιδεί οφθαλμόν προς οφθαλμόν, όταν ο Κύριος επαναφέρει την Σιών. Εκρήξατε εις χαράν, ψάλατε ομού, εσείς τα ερημωμένα μέρη της Ιερουσαλήμ· διότι ο Κύριος παρηγόρησε τον λαόν αυτού, ελύτρωσε την Ιερουσαλήμ. Ο Κύριος εγύμνωσε τον άγιον βραχίονά αυτού ενώπιον πάντων των εθνών· και πάντα τα πέρατα της γης θέλουσιν ιδεί την σωτηρίαν του Θεού ημών. Αναχωρείτε, αναχωρείτε, εξέλθετε εκείθεν, μη εγγίσητε ακάθαρτον· εξέλθετε εκ μέσου αυτής· καθαρίζεσθε, σεις οι βαστάζοντες τα σκεύη του Κυρίου. Ησαΐας 52:7–11.

Η Σιών Η6726 είναι το ίδιο με το Η6725, το οποίο σημαίνει «την αίσθηση της επισημότητας· ένα μνημειώδες ή καθοδηγητικό στήλη: – σημείο, τίτλος, οδοδείκτης». Η Σιών είναι σύμβολο του

σημαιοφόρου των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων, και στο απόσπασμα έχουν ήδη λάβει την όψιμη βροχή, διότι έχουν ήδη δημοσιεύσει και παρουσιάσει τα αγαθά αγγέλματα της ειρήνης. Εξίσου συγκεκριμένο ως προς αυτό το γεγονός είναι ότι βλέπουν «πρόσωπον προς πρόσωπον», πράγμα το οποίο αντιπροσωπεύει τους μαθητές κατά την Πεντηκοστή, διότι οι δέκα ημέρες πριν από την Πεντηκοστή αντιπροσωπεύουν περίοδο ενοποιήσεως. Ο Κύριος «έχει», (αντιπροσωπεύοντας παρελθόντα χρόνο) έχει ήδη επιτελέσει τρία πράγματα για εκείνους που φέρουν αγαθά αγγέλματα. Έχει «παρηγορήσει τον λαόν αυτού», «λυτρώσει την Ιερουσαλήμ» και «εκυμνώσει τον άγιον αυτού βραχίονα ενώπιον πάντων των εθνών».

Αυτός «παρηγόρησε» τον λαό Του κατά την 11η Σεπτεμβρίου, σηματοδοτώντας την έναρξη μιας διαδικασίας δοκιμασίας του τρίτου κεφαλαίου του Μαλαχία, η οποία ολοκληρώνεται κατά τον νόμο της Κυριακής, όταν υψώνει το λάβαρο των προσφορών των πρωτογεννημάτων, όπως παριστάνεται με το ότι «εγύμνωσε τον άγιον βραχίονά του ενώπιον πάντων των εθνών». Παρηγορεί, λυτρώνει και υψώνει τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Κατά την 11η Σεπτεμβρίου παρηγορεί και αρχίζει τη διαδικασία του καθαρισμού, κατά την οποία λυτρώνει τον λαό Του και έπειτα τον υψώνει ως λάβαρο, ή, όπως λέγει ο Μαλαχίας, «η προσφορά του Ιούδα και της Ιερουσαλήμ θέλει είσθαι ευάρεστος» «ως εν ταις ημέραις ταις αρχαίαις».

Και θέλει καθίσει ως χωνευτής και καθαριστής αργύρου· και θέλει καθαρίσει τους υιούς του Λευϊ, και θέλει εξαγνίσει αυτούς ως τον χρυσόν και ως τον άργυρον, διά να προσφέρωσιν εις τον Κύριον προσφοράν εν δικαιοσύνη. Τότε η προσφορά του Ιούδα και της Ιερουσαλήμ θέλει είσθαι ευάρεστος εις τον Κύριον, ως εν ταις ημέραις ταις αρχαίαις, και ως εν τοις έτεσι τοις προτέροις. Μαλαχίας 3:3, 4.

Θα ολοκληρώσουμε τις εξετάσεις μας σχετικά με το «έως πότε» στο επόμενο άρθρο.

«Του οποίου το πτύον είναι εν τη χειρί Αυτού, και θέλει διακαθαρίσει το αλώνιον Αυτού, και θέλει συνάξει τον σίτον Αυτού εις την αποθήκην.» Ματθαίος 3:12. Αυτή ήταν μία από τις φορές του καθαρισμού. Με τα λόγια της αλήθειας, το άχυρο διαχωριζόταν από τον σίτο. Επειδή ήσαν υπερβολικά ματαιόδοξοι και αυτάρεσκοι ώστε να δεχθούν έλεγχο, υπερβολικά φιλοκόσμοι ώστε να αποδεχθούν βίο ταπεινώσεως, πολλοί απομακρύνθηκαν από τον Ιησού. Πολλοί εξακολουθούν ακόμη να πράττουν το ίδιο. Οι ψυχές δοκιμάζονται σήμερα όπως δοκιμάσθηκαν εκείνοι οι μαθητές στη συναγωγή της Καπερναούμ. Όταν η αλήθεια εφαρμόζεται στην καρδιά, βλέπουν ότι η ζωή τους δεν είναι σύμφωνη με το θέλημα του Θεού. Βλέπουν την ανάγκη μιας πλήρους μεταβολής μέσα τους· δεν είναι όμως πρόθυμοι να αναλάβουν το έργο της αυταπαρνήσεως. Γι' αυτό οργίζονται όταν οι αμαρτίες τους αποκαλύπτονται. Αποχωρούν σκανδαλισμένοι, όπως και οι μαθητές εγκατέλειψαν τον Ιησού, γογγύζοντας: «Σκληρός είναι ο λόγος ούτος· τίς δύναται να ακούη αυτόν;» The Desire of Ages, 392.